

SỰ TRƯỞNG THÀNH CỦA HỢP CHỨNG QUỐC HOA KỲ

Qua cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ năm 2008 người Việt chúng ta học hỏi được gì? Đề nhất và đề nhị thế chiến là hệ lụy của các nền văn minh tôn giáo độc thần, nó tồn đọng của các tư tưởng kinh điển vẫn còn trong vòng phân biệt giữa lợi và bất lợi, giữa cái chấp có, chấp không của các định kiến, bất chấp một thực thể là CON NGƯỜI vốn dĩ rất quý.

Hợp chủng quốc Hoa Kỳ với Hiến pháp của nó sau hơn 200 năm lập quốc, quyền làm người tức là con người sanh ra được bình đẳng đang tiến tới trở thành sự thật sau cuộc bầu cử Tổng Thống năm 2008. Nói lên sự trưởng thành của CON NGƯỜI, tức là biết quay về với chính mình với NIỀM TIN nơi cuộc sống trong tinh thần tự chủ, phá vỡ những miếng chén của KIẾN BÒ MIỆNG CHÉN, làm nên một cuộc cách mạng chỉ trong vòng 60 năm từ năm 1946 đến nay mà người ta thường gọi đó là thế hệ BABY BOOMER với những kết quả rực rỡ của nó có tính cách ứng dụng và thực nghiệm toàn cầu là phát minh computer và hệ thống internet là một dẫn chứng điển hình, v.v....

Nếu nhìn kỹ thì không có cái gì có thể tồn tại riêng lẻ một mình, nó đến và đi do nhiều nhân tố hợp lại trong các biến dịch không ngừng nghỉ của luật tự nhiên. Từ giải thích nguồn gốc của vũ trụ thuyết BIG BANG là cái tổng thể, cho tới những diễn biến hằng ngày trong cuộc sống cũng vậy thôi. Người Mỹ đã chuẩn bị để thực hiện việc sửa đổi Kinh Thánh “người da đen sanh ra để làm nô lệ” qua 3 nhiệm kỳ Tổng thống:

- Bush cha mời Collin Power làm Tư lệnh quân đội.
- Bush con mời Collin Power làm Ngoại trưởng.
- Bush con mời Bà Rice làm Ngoại trưởng.

Bây giờ đưa một anh Obama gốc Phi Châu, được nuôi dưỡng bởi người mẹ người da trắng và nền giáo dục của người da trắng trong nền văn hóa hợp chủng quốc, người Mỹ đã sửa đổi Kinh thánh bằng trí khôn con người và dòng sống sinh động của nó: xóa bỏ biên giới ngăn cách chủng tộc; ngăn cách giữa lòng người.

Người Mỹ không biết gì về cái gọi là tam giáo đồng nguyên Nho – Lão – Phật mà qua phân dụng của cuộc sống, họ chỉ biết nâng cao **dân trí** nên phảng phất đâu đó sinh hoạt thường ngày của cuộc sống, mọi cái là thực, con người là thực. Cho nên họ đưa ra nguyên tắc đa số thắng thiểu số, nhưng trong thực tế không có tư tưởng loại trừ của kẻ thắng người thua, mà tất cả phải nhìn về cùng một mục đích là phục vụ con người và cuộc sống; do đó tinh thần kỷ luật tương nhượng và hợp tác đã đạt được cái mà Phật giáo gọi là Lục hòa ngay trong hiện thực. Họ cũng thực hiện được tinh hoa của Bát Nhã là qua sông biết bỏ thuyền để lên bờ (người nào ôm chặt bè mới cho người Mỹ đâm sau lưng), họ không tôn thờ các khuôn thước ký hiệu hay thần thánh hóa các hình tượng để tôn thờ, chẳng qua trong cuộc sống đó là các hiện tượng đến rồi đi như các phong trào sấp hàng nhau làm phong phú hóa cho cuộc sống và con người mà thôi.

Từ chỗ đứng này, ta hãy nhìn sự vật như nó hiện là, đừng bắt nó phải như thế này hay thế kia của cá nhân, của màu sắc hay của một cái gì đó, tức là **không chấp trước** (Đức Phật đã khẳng định rằng “ai hiểu không chấp trước là hiểu toàn bộ giáo lý của ta”).

Về dân trí người Mỹ có một nền giáo dục thực dụng; họ đào tạo ra các nhân tài của đất nước, của một xã hội phân công; nhìn người biết việc, nhìn việc biết người tức là có tinh thần tương nhượng hòa đồng và hội nhập. Họ biết xử dụng luật đào thải tức là thay thế, đổi mới để cải tiến (vận dụng lý vô thường và duyên khởi). Sinh ra làm người với những nhu cầu sinh hóa hằng ngày của nó, tức là có chừng mực trong cuộc sống chớ không mang danh vị và tước hiệu của nó kê cả những lúc đi vệ sinh hay lên giường ngủ, để tạo ra những đặc quyền đặc lợi, để hưởng thụ suốt đời đặc quyền đặc lợi của giai cấp mình.

Nghệ thuật sống thực và sống trọn vẹn với hiện tiền, chính nhờ tinh thần này, người Mỹ không đòi làm tổng thống suốt đời; kỹ sư, tiến sĩ ... hết việc xuống làm thợ kiếm ăn chẳng có gì xấu hổ. Họ không tự mãn là con cháu Thần Nông mà chính con cháu Thần Nông phải chạy vạy mua thực phẩm của Mỹ một cách thâm lặng. Họ không có một Đường Minh Hoàng du nguyệt điện (sản phẩm tưởng tượng) mà họ mở trường mở lớp đào tạo những chuyên viên về khoa học chinh phục không gian. Họ không thần thánh hóa binh thư Tôn Tử, Không Minh... nhưng qua cuộc bầu cử của năm 2008 này, chỉ từ 7h sáng tới chừng 4h chiều (Eastern Time Zone) ở nước Mỹ thì người dân châu Phi lấy ngày thắng cử của ứng cử viên tổng thống Obama làm ngày đại lễ cho các nước Phi Châu; nó nói lên được điều thấy vậy mà không phải là như vậy. Cho nên nước Mỹ thắng mà không nói là thắng trên bàn cờ thế giới, không để khe hở để thấy được mình thua mà mở miệng thờ dài của những thế lực đối nghịch; những địch thủ của Hoa Kỳ từ nay cũng phải biết ngoan ngoãn học bài học dân chủ để mở mang đất nước mình.

Về dân chủ qua kinh điển và sách vở thì chữ nghĩa nhiều vô kể, nhưng có lẽ người Mỹ họ sống thực tế để thể hiện được cái quyền làm người của mình; họ biết tự lập và tự chủ, họ biết chọn cái đúng cái sai để thích nghi với cuộc sống, ngoại trừ vẫn có những trường hợp ngoại lệ không đáng kể (nhưng vì không chấp trước với nội lực mạnh người Mỹ có khả năng điều chỉnh rất nhanh). Chính vì vậy trong lớp học hay trong cuộc chơi họ biết tuân theo thể thức của mỗi thể loại, cá nhân hay tập thể luôn phát huy tinh thần thượng võ để trao dồi và phát triển trí lực và thể lực của mình. Người Mỹ không có thành tích ngàn năm, không tôn thờ các ông thánh của vạn thế của văn hóa Hán tộc nên người Mỹ đã không chủ trương và không đào tạo những mẫu người với đầu óc thời thượng chỉ biết lập lại và sống cho giống những khuôn khổ đã được ấn định.

Trong các xã hội băng hoại hay các xã hội còn chậm tiến, con người phản ứng một cách mù quáng theo các khuôn mẫu đã định sẵn của chế độ chính trị. Thí dụ: sinh viên học vị Tiến Sĩ (PhD) của Trung Quốc trong các sinh hoạt hay hội thảo tại các trường đại học ở Mỹ, vì được nhồi nhét một chiều trong các kiến thức hẹp hòi, nên thường biểu lộ sự bất đồng bằng các hành động ném chai nước, xô bàn ghế, to tiếng ... giống như các con khỉ trong chuồng ở sở thú bày tỏ sự bức tức của mình (xem bài “Con Cháu Không Tử Phản Ứng Một Cách Mạnh Mẽ” ở phần IV. Sinh Hoạt Văn Hóa).

Qua lễ rước đuốc Olympic 2008 trên lộ trình rước đuốc người ta ghi lại không thiếu những hình ảnh bạo tàn, xất xược biểu lộ trình độ dân trí tối thiểu của con người; thì dân chủ là những ngọn đèn pha chiếu thẳng vào đôi mắt của chính họ. Đây là một điển hình của những tổ chức xã hội hay nền văn hóa thiếu dân trí và thiếu dân chủ nên chỉ có khả năng tổ chức và trở thành những lò đào tạo những con người thiếu văn hóa mà thôi.

Nền giáo dục của Mỹ đào tạo những con người thực dụng, vì thực dụng nên họ cần phải có những tự do tối thiểu của con người hay nói một cách khác là có sự thoải mái trong suy tư và hành xử. Trong tư thế này họ phải tỉnh táo và sáng suốt để biết và biến hóa những ứng dụng cho thích nghi với thực tại. Điển hình nhìn hai hiện tượng văn hóa thập niên 50 với Lâm Ngữ Đường, thập niên 60 với Kim Dung ... để nhìn ra cái thực tiễn và cái tưởng tượng. Nhân vật của Lâm Ngữ Đường vẫn là con kiên bò trên miệng chén Nho Giáo pha trộn chút văn hóa Thiên chúa giáo, sống giữa thời hỗn loạn của sứ quân, vẫn thả hồn mình theo các án văn chương bác học, các nếp sống ăn bám và hưởng thụ của giai cấp tự cho mình cái đặc quyền sống trên kẻ khác. Nếu họ Lâm còn một chút lượng tri của con người là biết được cái đúng cái sai, điều hay lẽ phải, sống thực tế với chính bản sắc dân tộc mình, thì khi ngâm ống vố (pipe) có khác gì người trưởng giả của xã hội ông, làm đồ vàng mã với hình xe Ford và hình nhà cửa cao ốc để tiễn người thân chết mang theo xuống lòng đất lạnh; hoang tưởng là chỗ đó.

Còn nhân vật của Kim Dung số phận cũng không khác, cũng kiên bò quanh miệng chén phong kiến, nghiền ngẫm sự đời qua kinh điển của Nho một ít, Phật một chút, Lão giáo một nhúm; rồi đề ra cái tư tưởng chia năm sẻ bảy thiên hạ; con người đấu đá tàn sát nhau với đầy đủ thú vui của gian xảo man rợ. Ông ta nói chính phái và tà phái theo tinh thần Nho học của ông, ông dựng lên những nhân vật theo tư thế vô cầu của Phật Giáo, ông cho đại đa số bần dân sanh ra để chịu đựng những bất hạnh được làm người Trung hoa với tinh thần an phận trong bi ai của Lão Giáo. Tiếc cho ông, là ông sống trong một đất nước không có bản sắc dân tộc, mà suốt chiều dài văn học với niềm tự hào của Bộ Thất Tài Tử, nhồi nhét với phần nào của Bộ Tứ Khố Toàn Thư, các thứ chiếm đoạt từ bên ngoài qua binh đao bạo lực về làm của nhà thì làm sao thoát khỏi tình trạng của **con bò bệnh không tiêu hóa nổi cỏ mình ăn**; nên bài tiết ra ngoài xã hội toàn là chất thải bệnh hoạn chất liệu của các nhà thông thái hoang tưởng. Ông cũng có hiểu biết để quay về cái tự nhiên của cuộc sống là thiên nhiên qua cách diễn tả các thực vật ngàn năm, hít thở khí trời, vận khí ... nhưng tất cả chỉ là giả tưởng vì tục ngữ Việt nam có câu: *“trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một lần trải qua”*.

Ở chỗ này chúng ta đề cập về tâm thức con người vào thế kỷ 21 này, thời vận động tranh cử của Al Gore cách đây 8 năm, người ta đưa ra chiến thuật bảo vệ môi sinh, quay phim chụp ảnh thế này thế nọ. Cây cỏ tự nó hề hội đủ các yếu tố trong đó có nước, phân, ánh sáng mặt trời ... thì tự nó sẽ phát triển theo luật tự nhiên thôi. **Thực chất bảo vệ môi sinh là bảo vệ con người mới là ưu tiên**. Người Mỹ lờ đi quay vài cuộn phim, ủy lạo vài trận đối, cứu vài trận động đất, lụt lội, thiên tai gì đó **thì thắm gì thàng nhà giàu**. Còn anh Tàu lo sáng tạo ra những mưu ma chước quỷ, giải quyết cung cầu bằng những thực phẩm và hàng hóa không có tiêu chuẩn vì ăn cấp bản quyền, phô trương cùng các nước chậm tiến, dồn tiền của vào Châu Phi, thì chẳng khác gì khẩn hoang để mời tư bản và Mỹ vào mở các vườn hoa cho có phong cảnh dạo mát chơi.

Về kinh tế với nội lực vững mạnh, người Mỹ với óc thực tiễn và sáng tạo lợi dụng tình hình kinh tế suy thoái trên toàn cầu giải quyết nợ nần, hóa giải những mâu thuẫn của các khu vực kinh tế tài chánh trên thế giới, đồng thời cải tiến giáo dục, xã hội, ý tế, phá bỏ sự ngăn cách lòng người, tạo điều kiện thuận lợi cho việc chuyển hóa tâm thức người Mỹ theo nhu cầu của nền tin học ngày nay trong những thập niên tới. Người Mỹ không nói về Kinh Dịch, nhưng khai thác tối đa lợi điểm của đường lối **“chứng hoạn cứu nạn”** nghĩa là vận dụng lý trong họa có phúc, trong phúc có họa, tiếp tục đẩy mạnh xu thế toàn cầu hóa.

Mở ra trận tuyến về dân trí, qua cuộc bầu cử đầu người da đen thắng cử, người da trắng lần đầu vẫn phải tuân theo kết quả bầu cử trong tinh thần tôn trọng luật pháp, tiêu chuẩn của đời sống được luật pháp bảo vệ, nên tất cả đều nằm trong vòng kiểm soát của chánh phủ; chúng ta chưa thấy xáo trộn mất kiểm soát. Chúng ta hãy tin là như vậy; người Mỹ sửa được luật của Kinh Thánh thì luật của thế gian là chuyện thường tình thôi. Ngàn năm nay ai cũng được nhồi nhét là con người sanh ra là đã mang tội (tội tổ tông theo Thiên Chúa Giáo, hoặc theo Phật Giáo là nghiệp chướng của muôn ngàn kiếp...) người Mỹ có luật hành văn: con người chỉ có tội tức là trở thành tội phạm khi được chứng minh là có phạm tội. Con người không phải sợ nên con người có óc mạo hiểm và sáng tạo để phục vụ đời sống con người là vậy.

Chu kỳ phát triển kinh tế phải có lên, có xuống; từ Thế Chiến II đến giờ khoan nói xa hơn nữa người Mỹ sanh ra để làm kiếm sống công lưng, đời cha qua đời con, qua đời cháu bánh xe kinh tế đè nặng trên vai người dân để rồi ngày càng sanh ra những căng thẳng trên cuộc sống với những hệ lụy của nó. Với những tâm hồn bình thản không bị cột chặt với hư danh của mảnh bằng, không bị cột chặt bởi các phương tiện phù phiếm, của nhà cửa và tài sản, **biết đủ là đủ**, tự quay về với chính mình, biết thương cái tấm thân ngọc ngà của mình, tức là cuộc sống có tiến có thoái hợp tình hợp lý; những phúc lợi xã hội sẽ là những phương tiện và cơ hội để ngừng để nghĩ, còn như vì sĩ diện cố lợi ngược dòng, cố chèo chống thì mỗi mệt thôi.

Nhìn người lại ngắm đến ta. Là người Việt trước nhu cầu tất yếu của phát triển toàn cầu hóa trong trật tự thế giới mới, chúng ta hãy quay về với chính mình, tự thấp đuốc mà đi, trở về tận cội nguồn bản sắc dân tộc (Thiên Thư Vô Ngôn của Trời Đất), với nền giáo dục nhân bản tâm linh: HỌC ĂN, HỌC NÓI, HỌC GÓI, HỌC MỞ, cảm nang dịch lý sống trong từng con người, với định hướng tâm học: Biến – Hóa – Thăng hoa – Hòa đồng, hòa cùng vũ trụ, hội nhập vào dòng tâm thức dân tộc, khơi dòng hòa vào dòng tâm thức nhân loại, đóng góp phần mình vào nhu cầu tâm thức của con người; vứt bỏ các miếng chén của ý thức hệ, Nho – Lão – Phật nói riêng, tôn giáo nói chung, phục hoạt truyền thống phát triển tâm linh trên nền tảng của tình thương và trí tuệ, không có chuyện nằm mơ thấy ra ngô gặp anh hùng, vứt bỏ tinh thần vọng ngoại, nếu không biết tự mình đứng cho được trên đôi chân của chính mình với Tâm Việt và Hồn Việt thì không những chính bản thân, gia đình,... Tổ Quốc sẽ đi vào ngõ cụt mà thôi.

Long Sơn.

Tủ Sách Việt Thường

www.tusachvietthuong.org